

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 17.440 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. NAERT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en tot de Jola etnie te behoren. U bent geboren en getogen in Sukuta, een deel van Serrekunda nabij de hoofdstad Banjul. In Gambia is er een meerderheid van moslims en een minderheid van christenen. U groeide op in een moslimfamilie en de moslimgemeenschap van Sukuta. Uw vader is een landbouwer. Hij is een autoritair persoon en een diepgelovige moslim. Reeds als kind botste u vaak met uw vader omdat hij alles in uw plaats wilde beslissen en u geen vrijheid liet. Zo wilde hij dat u als een vrome moslim zou opgroeien en koranlessen bleef volgen bij uw buurman in plaats van naar de lagere school te gaan. In 1997 leerde u op de middelbare school van Bakoteh (nabij Sukuta) een meisje kennen, X genaamd. Zij is een etnische Manjuko en haar familie is christelijk. U had in het geheim een relatie met X gedurende twee jaar, totdat u het aandurfde haar in 1999 thuis te brengen en voor te stellen aan uw ouders. Toen uw vader begreep dat Mary christen was, werd hij woedend en gooide hij kokend water op uw hoofd. U werd door uw buurman X naar het hospitaal gebracht en vervolgens enkele dagen bij hem thuis

opgenomen. Slechts nadat X en andere burens bij uw vader hadden gepleit voor u en om vergiffenis gevraagd, werd u opnieuw binnengelaten thuis. U moest noodgedwongen breken met Mary, die bang was van uw vader. Enkele jaren geleden werd de enige christelijke kerk in Sukuta in brand gestoken door moslimjongeren. Er werd een gerechtelijk proces tegen de ouders gevoerd, maar het kwam nooit tot een daadwerkelijke veroordeling. Momenteel wordt op dezelfde plaats een nieuwe kerk gebouwd. Begin januari 2007, kwam u in contact met een groep katholieken van de kerk Holy Spirit te Banjul. Ze waren aan het prediken in de straten en probeerden mensen te overtuigen om zich bij hen aan te sluiten. Ze verkondigden een boodschap van vrede en liefde voor God en Jezus. U voelde zich aangesproken door deze groep en hun christelijk geloof. U ging op zondag een misdienst volgen in de Holy Spirit kerk te Banjul, geleid door pastoor Mozes. U vond er rust en keerde zich af van de agressieve moslims zoals uw vader en andere fanatieke moslims in Sukuta. U liet zich dopen door de kerk op 13 augustus 2007, maar hield dit alles geheim. Enkel twee vrienden, Lamin en Abdoulai, waren ervan op de hoogte dat u zich had bekeerd. Op het moslimfeest van 23 december 2007 was u afwezig en vertelde uw vriend Lamin aan uw vader dat u niet deelnam aan het feest omdat u zich had bekeerd. Uw vader onderzocht uw kamer en vond er een bijbel en enkele foto's van uw doop. Uw vader was woedend en dreigde u te doden. Hij zei u dat u door uw bekering de familie te schande maakte. U vluchtte het huis uit en dook onder bij een christelijke kennis in het naburige Serrekunda. U was nog steeds bang voor uw vader en verhuisde naar uw oom Souleiman Gibba in Dakar (Senegal). U verbleef er twee maanden en drie weken. Uw oom telefoneerde met uw vader, maar slaagde er niet in hem te bedaren. Uw oom en uzelf waren bevreesd dat uw vader u in Dakar zou komen doden. Uw oom contacteerde een Senegalese mensensmokkelaar, Grang genaamd, waarmee u vanuit de luchthaven van Dakar naar België reisde op 23 maart 2008. U vroeg op 26 maart 2008 asiel aan."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) Uit uw relaas blijkt dat u uw land verliet louter omwille van problemen van familiale en lokale aard. Doordat u zich afzette tegen uw autoritaire vader en zijn fanatiek geloof in de islam, hebt u een probleem met hem. U bekeerde zich zelfs tot het katholieke geloof en vreest hierom te worden gedood door uw vader. U verwees weliswaar ook naar het gegeven dat de moslimgemeenschap in uw geboorteplaats Sukuta fanatiek is, maar u bevestigde herhaaldelijk dat uw probleem een probleem was tussen u en uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p. 7, 9, 10 en 12). U had met name geen problemen met de overheid (p. 12). Daarbij kon u niet aannemelijk maken dat u uw probleem met uw vader niet kon oplossen of dat u zich tegen uw vader niet afdoende zou kunnen verdedigen of beschermen door een beroep te doen op de overheid. U kon ook niet hard maken dat u buiten Sukuta (bijvoorbeeld in Banjul of Dakar) diende te vreten voor uw vader, laat staan voor vervolging. Uit de informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in Gambia in het algemeen geen sprake is van religieuze vervolging maar integendeel een door de regering beschermde godsdienstvrijheid, dat er doorgaans geen problemen zijn tussen de meerderheid van moslims en de minderheid van christenen in Gambia en dat moslims en christenen onderling huwen (zie informatie in het administratief dossier). U bevestigde dit (CGVS, p. 10 en 12). Uit wat voorafgaat, dient besloten te worden dat uw probleem niet van aard is om een vorm van internationale bescherming te verrechtvaardigen.

Daarenboven kan getwijfeld worden aan het gegeven dat u uw land verliet omwille van voornoemde religieuze motieven. U bleef immers vaag over uw bekering tot de katholieke kerk. U legde een doopselattest voor van de kerk "Parish of the Holy Spirit" te Banjul, maar u bleek de term "Parish" niet te kennen en ook niet te weten waarom precies deze kerk de naam "Holy Spirit" draagt (CGVS, p. 3 en 11). U stelde op zondag naar de kerkdienst te gaan in het centrum van Banjul, zonder het adres van deze kerk nader te kunnen situeren (p. 3). U weet niet of uw kerkbeweging Holy Spirit buiten Banjul nog andere kerken in Gambia heeft (p. 3). U vernoemde kerkleider Mozes en noemde hem een soort pastoor, maar andere leidende personen binnen deze kerk kon u niet noemen (p. 6 en 15). U stelde dat tijdens de zondagsmis doorgaans een vijftigtal gelovigen aanwezig waren, maar u kon enkel een beperkt aantal namen opgeven (p. 15). Over de strekking van uw kerk "Parish of the Holy Spirit" beweerde u enkel te weten dat het een katholieke kerk is (p. 11). U bleek echter het verschil tussen katholiek en christen niet te kennen, noch te weten wat protestantse of evangelische of pinksterkerken zijn (p. 11, 12, 13). U kon geen toelichtingen geven bij belangrijke bijbelse figuren (p. 13 en 14). Als verschoning voor uw gebrekkige kennis betreffende uw voornoemde kerk en geloof, stelde u nog niet zo lang te zijn toegetreden en nog niet zo veel te hebben gelezen in de bijbel (p. 11 en 14). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen, te meer omdat u beweerde uw land te hebben verlaten opdat u uw nieuwe geloof zou kunnen belijden in vrede (p. 14).

De door u ingeroepen problemen zijn ongegrond en twijfelachtig. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Gambia waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen. Het gaat om een geboortecertificaat, terwijl uw identiteit en herkomst niet wordt betwist. Verder legde u een doopattest voor van de kerk "Parish of the Holy Spirit" van Banjul, afgeleverd op 13 augustus 2007. Dit document vormt op zich geen bewijs voor de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en de ernst ervan. U legde verder geen document voor dat een controle van uw reisweg zou kunnen mogelijk maken."

3.2. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, alsook op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Hij is het niet eens met het feit dat de bestreden beslissing geen geloof hecht aan zijn verklaring dat hij Gambia verliet omwille van religieuze motieven. Wat betreft het feit dat verzoeker het adres van de kerk niet kent, merkt hij op dat hij van geen enkel gebouw het adres kent, zelfs niet van zijn ouderlijk huis. Het is bij hen de gewoonte een beschrijving van de omgeving van het gebouw en van het gebouw zelf te geven. Het feit dat verzoeker niemand kon opnoemen die bij hem in de zondagsmis zat, vindt hij vergezocht. Dat hij geen verdere uitleg kan geven omtrent de Bijbelse figuren en de soorten kerken die er zijn, acht hij absoluut niet vreemd, aangezien hij zijn geloof in het geheim moest belijden.

Verzoeker gaat niet akkoord met de stelling dat hij niet aannemelijk kon maken dat hij het probleem met zijn vader niet kon oplossen of dat hij zich niet afdoende kon verdedigen of beschermen door beroep te doen op de overheid. Hij argumenteert dat zijn bekering tot het katholieke geloof onvergeeflijk is voor zijn vader en verzoeker is een schande voor de familie en de gemeenschap. Verzoeker vreest zijn vader, die hem wil vermoorden. Hij voert aan dat zijn vader heeft er nooit voor terugdeinsde klappen uit te delen en zelfs kokend water over gooide.

De Gambiaanse autoriteiten zouden hem nooit kunnen beschermen. Verzoeker leidt dit af uit het feit dat zijn vader niet gestraft werd nadat hij zijn zoon met kokend water had verwond en uit het feit dat er wel een gerechtelijk proces is geweest toen de kerk in Sukuta werd afgebrand, maar dat er niemand werd gestraft. Bovendien is de politie in Gambia niet georganiseerd en heerst er veel corruptie volgens verzoeker. Hij wijst erop dat er in Sukuta bijvoorbeeld geen politiekantoor is.

Verzoeker wenst te benadrukken dat er nergens tegenstrijdigheden op te merken zijn in zijn relaas en dat zijn verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling.

De motivering van de bestreden beslissing is volgens verzoeker manifest ontoereikend.

Hij betoogt dat hij wel degelijk voldoet aan alle criteria van de Conventie van Genève en er in zijn hoofd een vrees voor zijn leven en vrijheid bestaat.

Ter ondersteuning van zijn verklaringen brengt verzoeker een kopie van zijn doopcertificaat bij, alsook een kopie van een medisch attest, waarvan ter zitting het originele document wordt neergelegd.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing oordeelt op goede grond dat verzoeker onvoldoende aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte en een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van religieuze motieven, met name de vrees te worden vermoord door zijn vader, een fanatieke moslim, als gevolg van zijn bekering tot het christendom. Verzoeker legde immers vage verklaringen af met betrekking tot zijn concrete beleving van deze godsdienst, gezien hij (i) geen informatie kon verschaffen over de betekening van de naam van kerk die op het door hem neergelegde doopselattest vermeld staat (ii) niet weet of deze kerkbeweging, "Holy Spirit" nog andere kerken heeft in Gambia (iii) buiten kerkleider Mozes, geen andere leidende figuren binnen deze kerkgemeenschap kon noemen (iv) slechts een beperkt aantal namen van andere gelovigen kon geven (v) enkel wist dat het om een katholieke kerk gaat, doch verder geen informatie kon geven over de precieze strekking van deze kerk en evenmin het verschil kent tussen de verschillende soorten christelijke bewegingen (vi) niet in staat was toelichting te geven bij belangrijke Bijbelse figuren. Dat verzoeker zijn geloof in het geheim moest belijden vormt geenszins een afdoende verklaring voor de vastgestelde onwetendheid aangezien aangenomen moet worden dat iemand die zijn geloof in het geheim belijdt zich grondig in dit geloof verdiept, gelet op de doelbewuste keuze voor dit geloof.

De Raad merkt op dat de kritiek op het overtollige motief dat verzoeker het adres van de kerk niet kent, op zich niet kan leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien al geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden religieuze overtuiging, *quod non*, verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat het een conflict betreft tussen hem en zijn vader, waaruit kan worden afgeleid dat hij geen vrees koestert ten aanzien van de overheid. De bestreden beslissing stelt aldus terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij zich niet afdoende zou kunnen beschermen tegen de vermeende daden van zijn vader door beroep te doen om de Gambiaanse autoriteiten. Verzoekers beweringen omtrent corruptie en gebrek aan organisatie volstaan geenszins om de bestreden motivering hieromtrent te weerleggen aangezien hij zelfs geen poging ondernam om deze bescherming te verkrijgen. De Raad stelt vast dat verzoeker bovendien geen informatie aanbrengt die de informatie in het administratief dossier aangaande de door de regering beschermde godsdienstvrijheid (administratief dossier, stuk 14: "landeninformatie") kan ontkrachten.

Verzoeker verklaarde tevens expliciet dat het conflict met zijn vader zich enkel in Sukuta situeert en er elders geen religieus probleem zou zijn. (administratief dossier, stuk 3, p. 12). De bestreden beslissing komt derhalve op goede grond tot de conclusie dat verzoekers voorgehouden problemen van lokale aard zijn, hetgeen door hem niet weerlegd wordt. Van verzoeker kan derhalve redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich elders in Gambia zou vestigen ten einde de vermeende problemen met zijn vader te ontvluchten.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot de loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen omtrent de vrees die hij koestert ten aanzien van zijn vader, hetgeen niet dienstig is ter ontkrachting van de bestreden motivering, welke pertinent is en steun vindt in het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op bovenstaande beschouwingen, kan een schending van de motiveringsplicht niet worden volgehouden.

Ter ondersteuning van verzoekers verklaring dat zijn vader warm water over hem had gegooid in 1999 wordt bij het verzoekschrift een kopie van een medisch attest gevoegd, waarvan hij ter zitting het origineel neerlegt. Daargelaten de vraag of hieraan enige authenticiteitswaarde kan worden toegekend, gelet op de vaststelling dat het *prima facie* een kleurenkopie betreft, merkt de Raad op dat dit document geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers voorgehouden probleem in 1999 een familiaal incident betreft, waaruit geen vrees voor vervolging door de autoriteiten kan worden afgeleid.

Aangaande de bijgebrachte kopie van het doopcertificaat, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing reeds terecht oordeelde dat dergelijk document omwille van verzoekers ongeloofwaardige verklaringen geen afdoende bewijs vormt voor de aangehaalde feiten, noch voor de ernst ervan.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

4.1. Verder werpt verzoeker een schending op van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en meent hij dat hij recht heeft op het subsidiair beschermingsstatuut gezien hij een reëel risico loopt op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de Gambiaanse autoriteiten zou kunnen stellen bij terugkeer. Er zou hem in Gambia een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten staan.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dat deze welke de grondslag vormen van zijn asielrelaas. Derhalve kan hem, mede gelet op het sub 3.3 vastgestelde inzake (i) het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn religieuze overtuiging (ii) het nalaten beroep te doen op de bescherming van de Gambiaanse autoriteiten (iii) het intern vluchtalternatief, gelet op het lokale karakter van zijn voorgehouden problemen, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.